

Громадська ФУЖА

Білоцерківська міськрайонна газета

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 51–52 (13856-13857), 10 ЛИПНЯ 2020 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

Його життєва дорога не закінчилася

(Згадуючи ВОЛОДИМИРА ІВАНЦІВА)

Я часто згадую цього талановитого чоловіка, який у липні минулого року відійшов за межу вічності. І не лише тому, що він був яскравою творчою особистістю, а й тому, що поруч з ним так непомітно і неповторно пролетіли вже далекі молоді літа... Пролетіли в постійних дискусіях і творчих (в хорошому розумінні) змаганнях. Він володів особливим чутливим даром до проблем сьогодення, який не всі сприймали однозначно, а в декого цей дар інколи викликав відверту іронічну посмішку. Його виразна і багата лексика, яку він підно живив архаїзмами, синонімами, слов'янізмами, діалектизмами, церковнослов'янізмами, доповнювала образну мову, а зовсім поруч з ними – доречні іронізми...

Я згадую ті далекі 60-ті роки, коли молоді на той час творчі особистості об'єдналися навколо «Заспіву», що діяв при редакції газети «Ленінський шлях». А це – В. Грабовський, А. Гудима, В. Віленський, В. Ващишин, А. Ременюк, В. Іванців, Ю. Ковалів, З. Магдюк, Н. Смоляна, В. Никифорів, Т. Шарова і ще, ще... I в нинішньому сьогоденні ті бурхливі творчі миттєвості наполегливо нагадують нам, хто причетний до образного поетичного чи прозового слова, що все це було. Всі мі жили скромно, без захмарних потреб, а духовне життя вирувало, било ключем необхідності та постійного душевного неспокою. Як в одному з віршів писав Володимир Панасович:

Додому, додому дорога верта,
Де юність зелена, але золота,
Де сонце, як сонце, гай, як гай,
Де просяється в пісню дзвінкі слов'ї.

В цьому широкому творчому колі молодий тоді Володимир вирізнявся своїм особливим образним мисленням, яке кожен сприймав по-різному. Та однозначна думка про його талант не викликала сумніву. Здобувши свого часу дві вищі освіти (технічну і гуманітарну), Володимир Панасович з особливою тактовністю поєднував їх у своїй багаторічній виробничій і громадсько-творчій діяльності. Працюючи чимало років старшим інженером-технологом та начальником ливарного цеху чи редактором багатотиражки «Машинобудівник» заводу «Сільмаш», він – як творча особистість – жив тут і тепер та переймався водночас і минулім, і майбутнім. Він завжди залишався творчою особистістю і громадським діячем, який упродовж життєвого шляху витримував послідовну лінію поведінки, не звертаючи уваги на недругів, які, безумовно, і в нього були: ...дивлюся у вічі старості,
Та й бачу себе у дзеркалі.

З гадується і далекий 1967 рік, коли перша збірка віршів Володимира «Русява Рось» викликала захоплення у всіх нас, його колег і друзів: у кого захоплення, у кого утаемнічену заздрість. Але це сталося! Збірка отримала творче життя у столичному видавництві «Радянський письменник». Автор радів, і ми (думаю – більшість, якщо не всі!) теж. А він: Дивився у теплі очі
І в кожному бачив друга.

Готового з ним
поділитись
Хлібом, різцем
і кров'ю.

З молодості він переймався духовним виміром української душі, наповнюючи цю душу рисами національної самосвідомості. Ось у вірші «Прощання» (монолог батька) він пише:

Може, інший
в наш дім приайде,
Візьме серце
твоє молоде...
Я йому
в передсмертну
мить

Заповів тебе

долюбить.

...Я в котрий раз згадую ті неповторні 60-ті роки, коли одного дня Володимир Панасович запросив мене до батькової хати, де він тоді

загубився.

Поки нас, поки й цього життя.

Після нас будуть інші, то й інше,

Може, краще чи просто не гірше,

Але це буде інше життя.

В його поетичних рядках відчувається сильний патріотичний струмінь і, в першу чергу, патріотична налаштованість, яку не кожен одразу може збагнути (таке траплялося і зі мною). Чи його численні переклади з багатьох мов, які дають можливість зблизити береги слов'янських культур.

Тож хочу наголосити, що і поезія, і публіцистика, і переклади, і творчість для дітей В. Іванціва творять цілісну модель національного міфу та сприяють позитивній реконструкції українського менталітету. І все це значно додовнюю і займає достойне місце ще його політична сатира.

Особисто мені гармонує ще одна показова риса характеру Володимира Панасовича – він що думав, те й говорив своєму візуві, і ніколи не робив підлости по відношенню до своїх колег і друзів, як це дехто робив і робить нині. Бо саме таким «творцям» поетичного і прозового слова постійно бракувало і бракує кольору сонця.

В моїй пам'яті ще один дар Володі, яким він майстерно володів, – артистичний. Багато років був артистом драматичного колективу, що діяв при ПК заводу «Сільмаш», яким опікувався актор і режисер Г. Шаповал. Створені ним яскраві образи в п'єсах «Доктор філософії» Б. Нушига, «Сині роси» М. Зарудного та інших підкresлювали і цей його природний талант.

...Минає рік, як відійшов за межу вічності мій незабутній друг і колега, почесний громадянин нашого древнього міста. В духовному житті Білої Церкви, яке він багато років доповнював і збагачував своєю невтомною діяльністю, його не вистачатиме. Бо цей талановитий чоловік достойно проніс смолоскип життя по землі, животворне світло якого сягнуло неба.

В ін належав до тих творчих особистостей, Ніби зовсім непомітно з'являється якийсь протяг, що заставляє душу зішутитись і довго утримувати в своїх сиротливих обіймах.

Хочу завершити свої скромні спогади поетичними рядками, які автор присвятив своїй дружині Жанні:

На цьому світі Бог нас поєднав
Вже ж не на те, щоб розлучить потойбіч.
Допивши чащу любоців до дна,
Настане час віддатися Христові.

І ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Анатолій Кульчицький

ПРИХОДЬТЕ ЗА МЕДОМ!

17 липня 9⁰⁰-17⁰⁰

ПАЛАЦ КУЛЬТУРИ «РОСАВА»,
вул. Леваневського, 53

Щиро вітаємо з присвоєнням звання «Заслужений працівник культури України» головного зберігача фондів Білоцерківського краєзнавчого музею **МАЛИШЕВУ ЛАРИСУ ПАВЛІВНУ!**

Шановна Ларисо Павлівно!

Значну частину свого життя Ви присвятили нашому музею, і ця нагорода – гідна оцінка рівня знань у професії та результатів у роботі!

Ви починали з посади наукового співробітника і показали себе як дуже працелюбна, відповідальна, щира, хороша людина, професіонал своєї справи, на яку можна покластися і довірити усі музейні скарби!

Ми щиро пишемося, що маємо такого цінного працівника, як Ви! Ваші здобутки створені щоденною наполегливим працею, тож хай це досягнення дадуть Вам віру і життєвих сил, хай труднощі будуть переможені, а успіхокриле душу!

Зичимо Вам доброго здоров'я, невичерпної енергії та натхнення, благополуччя! Хай завжди на життєвому шляху зустрічаються люди віддані, вірні і справді гідні Вашої поваги!

З повагою – колектив КЗ КОР
«Білоцерківський краєзнавчий музей»

Підвищено соціальні стандарти та гарантії

Уряд винайшов ресурс для підвищення мінімальної заробітної плати та спланував графік такого підвищення, повідомила міністр соціальної політики Марина Лазебна.

Передбачається, що підвищення мінімальної зарплати відбудеться вже з 1 вересня – до 5 000 грн, з 1 січня 2021 року – до 6 000 грн, тобто майже на 20%, з 1 липня 2021 року – 6 500 гривень.

На думку урядовців, це сприятиме підвищенню рівня життя, в першу чергу, людей, які працюють та отримують найменші доходи, стане виявом боротьби з бідністю, з нерівністю за статками у суспільстві, дозволить детінізувати «зарплати в конвертах».

Додаткові надходження до Пенсійного фонду України від підвищення мінімальної заробітної плати лише до кінця цього року можуть скласти майже 1 мільярд гривень.

Марина Лазебна повідомила, що з 1 липня відбулося підвищення прожиткового мінімуму на 4,5%, відповідно збільшились розміри державних соціальних гарантій та допомог згідно з Законом України «Про Державний бюджет України на 2020 рік».

За словами міністра, зросли пенсії: у зв'язку зі зміною прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працевздатність, – з 1638 до 1712 гривень, а також надбавки та підвищення до пенсій, які залежать від

прожиткового мінімуму. Цього року планується ще одне таке підвищення, зокрема, мінімальний розмір пенсії з 1 грудня 2020 року становитиме 1769 гривень. Для непрацюючих пенсіонерів зросли мінімальна пенсія за віком, доплати за понаднормовий стаж.

Міністр зазначила, що незалежно від того, працює особа чи ні, збільшився розмір встановлених до пенсії надбавок, підвищень, пенсій за особливі заслуги перед Україною, інших доплат, які базуються на величині прожиткового мінімуму, зокрема, для таких категорій: шахтарів, осіб з інвалідністю внаслідок Чорнобильської катастрофи, осіб з інвалідністю внаслідок війни та учасників бойових дій, у тому числі, постраждалих учасників Революції Гідності.

Також з 1 липня 2020 року збільшено рівень забезпечення для дітей, які виховуються у малозабезпечених сім'ях, з 85 до 130 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку.

Урядовий портал

Урок історії

Із 2007 року в Першій Білоцерківській гімназії діє музей гімназійної освіти Білої Церкви, який охоплює період від її початку – з відкриття 19 серпня 1847 року чоловічої гімназії – до ліквідації 1920-го. Очолює його відомий у місті історик, краєзнавець Анатолій Володимирович БОНДАР. Він же веде сторінку музею в фейсбуці, де розповідає про розвиток білоцерківської гімназійної освіти та видатних осіб, тісно з нею пов'язаних. Навіть побіжно переглянувши коротенькі замітки, можна переконатися – ми живемо в місті, де традиційно шанували освіту, на ніві якої самовіддано працювали країнні люди свого часу. Пропонуємо і вам, шановне товариство, в цьому впевнитись: «Громадська думка» розпочинає цикл публікацій Анатолія Бондаря, перша з яких присвячена власній гімназіїм Білої Церкви.

Отже, чоловіча гімназія. З 1847-го по 1865 рік вона функціонувала як класична, де надавалася перевага вивченю гуманітарних дисциплін та давніх мов, тобто латинської та давньогрецької, випускники її мали право вступати до університетів.

З 1865 по 1872 рік у Білої Церкві існувала реальна чоловіча гімназія, основна відмінність якої від класичної полягала в тому, що тут перевагу надавали вивченю природничих та точних наук.

Обидві гімназії були семикласними.

З 1872 по 1884 рік замість реальної гімназії в місті вже існувало реальне 6-класне училище, але в ньому був додатковий сьомий, комерційний, клас. В цьому закладі перважно вивчали точні та технічні дисципліни. Випускники училища ставали студентами таких навчальних закладів, як Варшавський університет, Цюрихський технологічний інститу-

Місто семи гімназій

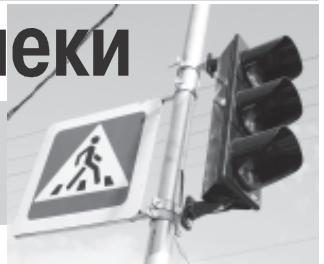

Викладачі Білоцерківських гімназій початку ХХ ст.

Місто

Заради нашої безпеки

Безпечне місто – один із пріоритетних напрямів діяльності міської влади. Зокрема, в Білій Церкві поетапно встановлюються нові світлофори, реконструюються та відновлюються вже існуючі.

◆ З 2017 року департаментом житлово-комунального господарства здійснено роботи з будівництва та введення в експлуатацію двох нових світлофорних об'єктів, які діється на офіційному сайті міської ради. Перший було встановлено на перехресті вулиць І. Кожедуба та Рибної. Другий (буквально дніми) – на перехресті Сквирського шосе та вул. В. Чорновола.

◆ Хоча цьому при-

строю вже понад півтора років, його роль важко переоцінити. Сотні світлофорів щоденно функціонують у місті, виконуючи роль регулювання переміщення людей і транспорту, роблячи тим самим рух безпечнішим.

◆ За статистикою, 2017 року саме на перехрестях Білої Церкви загинули 18 осіб, у 2018 році – 9, у 2019 р. – 5. Поточний рік, на щастя, демонструє позитивну динаміку:

жодна людина не загинула. Треба сподіватися, що такою ситуація залишиться й надалі.

◆ Крім того, аби зробити пересування дорослих та юних місцян більш безпечним, на головних вулицях Білої Церкви та поблизу освітніх дитячих закладів було облаштовано 21 підсвітку пішохідних переходів. Ці роботи триватимуть і надалі.

Вулиця Січневого прориву – з новою дорогою

Всім відомо – протягом багатьох років стан цієї дороги був критичним. Ремонтні роботи міською владою були розпочаті в 2015 році. Спочатку відремонтували ділянки, розташовані більше до житлового сектора.

◆ Проте на розбитому дорожньому покритті тієї частини вулиці, де розміщені підприємства, транспорт не міг рухатися безпечно та комфортно. В 2019 році було розроблено відповідну проектно-кошторисну документацію для ремонту цієї дороги, яка передбачала впровадження новітніх технологій, застосування сучасних сумішей для дорожнього покриття тощо. Це дало змогу привести дорогу до сучасних міжнародних та національних

стандартів, про що повідомляє офіційний сайт міської ради. Відтепер покриття витримуватиме багатотонний вантажний транспорт, передбачається, що строк його служби становитиме 15 років.

◆ Крім того, на цій дорозі застосовано цікавий підхід щодо зливоприймачів стічних вод. Вони мають боковий скид води, що дозволить обслуговувати їх без виходу на проїжджу частину та покращує якість укладеного дорожнього покриття через відсутність отворів.

◆ Отож, наразі капітально відреставровано мітаво на проїжджу частину вулиці, де розміщені підприємства. Довжина відновленої

створена 4-класна жіноча прогімназія, а з квітня 1886-го її перетворили на жіночу гімназію. Свого приміщення заклад не мав, розташовувався в одному з філієлів чоловічої гімназії.

Тут предмети поділялися на обов'язкові та необов'язкові. До перших належали Закон Божий, ручна праця, російська мова, словесність, арифметика, історія, фізика, природознавство, математика, чистописання, географія, педагогіка, гігієна та гімнастика.

До необов'язкових – німецька та французька мова, спів та малювання.

Білоцерківська жіноча гімназія була семикласною, після її закінчення випускниці мали право бути домашніми вчительками та виховательками.

За станом на 1920 рік, тобто на момент ліквідації гімназійної освіти, в Білій Церкві функціонували сім гімназій: жіноча та чоловіча державні гімназії, приватна чоловіча єврейська гімназія доктора Мітліна, приватна жіноча єврейська гімназія доктора Мітліна, польська жіноча та чоловіча гімназії та українська гімназія ім. Бориса Грінченка.

Всі, крім єврейської чоловічої, розміщувалися в одному приміщенні, де нині один із корпусів БНАУ.

Урок біології в Білоцерківській класичній гімназії.

ВІТАЄМО!

Щиро поздоровляємо активістів ради ветеранів 3-го мікрорайону, які свої дні народження святкують у липні:

Н.Б. Білик, В.В. Біляцький, К.Я. Воропаєва, Б.Р. Вітковський, В.Ф. Голоско, Л.І. Зінченко, Г.С. Зінченко, Б.А. Ковалевський, В.М. Коршунов, Н.Я. Коваленко, В.Л. Ковган, З.М. Каши, Т.Ю. Німченко, В.О. Приймак, Н.Д. Репаш, О.Р. Римарева, Т.В. Рудько, Н.О. Сечина, Н.М. Скорочод, І.Я. Сподін, М.К. Терещенко, Т.В. Янковенка.

Також вітаємо наших ветеранів, які відзначають ювілей:

Т.І. Андрієвська, Н.Я. Бацман, Л.С. Будова, Е.С. Ткаченко,

Л.І. Круглик, М.В. Ляшенко.

Нехай Господь завжди у поміч буде,
А Мати Божа береже від зла.
Бажаєм Вам здоров'я, щастя й сили,
Радості земної і тепла.

З повагою – рада ветеранів 3-го мікрорайону

Терміни призначення пенсії

Відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», **призначаються такі пенсійні виплати:**

- ✓ пенсія за віком;
- ✓ пенсія по інвалідності внаслідок загального захворювання (у тому числі каліцтва, не пов'язаного з роботою, інвалідності з дитинства);
- ✓ пенсія у зв'язку з втратою годувальника.

Заява про призначення пенсії подається безпосередньо до органу, що призначає пенсію, за місцем проживання (реєстрації):

- ✓ заявником особисто;
- ✓ через представника, який діє на підставі виданої йому довіреності, посвідченої нотаріально;

✓ законним представником (батьками, усиновителями, батьками-вихователями, прийомними батьками, патротними вихователями, опікунами, піклувальниками за місцем їх проживання (реєстрації), представниками закладів (органів опіки і піклування), які виконують функції опікунів і піклувальників (за місцезнаходженням таких закладів (органів).

Подати заяву про призначення пенсії можна **без особистого звернення** до органу, що призначає пенсію, шляхом заповнення на веб-порталі електронних послуг Пенсійного фонду України (<https://portal.pfu.gov.ua>) в особистому кабінеті користувача «Заяви про призначення пенсії» та завантаживши весь пакет необхідних документів

для подальшого їх надсилання за допомогою засобів веб-порталу до органу, що призначає пенсію. Дані послуги доступна для користувачів, які зареєстровані на веб-порталі за допомогою електронного цифрового підпису.

Наразі Пенсійним фондом України **впроваджується призначення пенсії без звернення особи.** Поступає автоматичного призначення пенсії включає в себе одержання органами Пенсійного фонду України всієї необхідної інформації до того часу, коли особа досягне пенсійного віку, відповідно до ст. 26 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Для цього майбутній пенсіонер особисто або його роботодавець повинні подати скан-копії трудових книжок через «кабінет страхувальника» веб-порталу електронних послуг Пенсійного фонду України (portal.pfu.gov.ua) та відповідну згоду на призначення пенсії без звернення особи. Для забезпечення використання нової технології призначення пенсії в повному обсязі майбутній пенсіонер має бути зареєстрований на веб-порталі, з використанням кваліфікованого електронного підпису.

Днем звернення за пенсією вважається день приймання органом, що призначає пенсію, заяви про призначення, перерахунок, відновлення або переведення з одного виду пенсії на інший.

За потреби спеціалісти Пенсійного фонду зобов'язані надати громадянину допомогу для одержання відсутніх у нього документів для призначення пенсії. У разі, якщо підготовлено не всі необхідні для призначення пенсії документи, до органу, що призначає пенсію,

подаються наявні документи, а документи, яких не вистачає, подаються додатково в тримісячний строк (з дня реєстрації заяви в Пенсійному фонду України).

Заявнику видається розписка із зазначенням дати прийому заяви, а також переліку одержаних і відсутніх документів, які необхідно подати у тримісячний строк з дня прийняття заяви.

Заява про призначення пенсії за віком може бути подана особою **не раніше ніж за місяць до досягнення пенсійного віку.**

ПЕНСІЯ ПРИЗНАЧАЄТЬСЯ:

за віком – з дня, що настає за днем досягнення пенсійного віку, якщо звернення за пенсією відбулося не пізніше трьох місяців з дня встановлення інвалідності;

у зв'язку з втратою годувальника – з дня, що настає за днем смерті годувальника, якщо звернення про призначення такого виду пенсії надійшло протягом 12 місяців з дnia смерті годувальника.

Не пізніше 10 днів після надходження заяви з усіма необхідними для призначення пенсії документами орган, що призначає пенсію, розглядає подані документи та ухвалює рішення щодо призначення пенсії чи відмовою в її призначенні.

Виплата пенсії проводиться не пізніше одного місяця з дня ухвалення рішення про призначення пенсії.

Оксана БУРІМСЬКА, начальник Білоцерківського відділу обслуговування громадян № 2 (сервісний центр) управління обслуговування громадян ГУ ПФУ у Київській області

(ПАМ'ЯТИ ВОЛОДИМИРА ПАНАСОВИЧА ІВАНЦІВА)

Ноша

У термінів життя
свої закони.
Хоч друг мій відішов
не навмання,
жаль шпигуном повзе
через кордони,
та з серцем сумно
щось там гомонять.
Я бороняюся:
«Що тепер подієш?»
З душі журне
зітхання виліта.
Він – був, а я нік
не зрозумію,
Що вже чарунка другова
пуста.

Став мед гіркішим,
що на двох ділився.
Став злішим холод,
сонце – спекотніш.
Були ми – Два.
Тепер я – одиниця.
Співали пісню.
Залишився вірш.
Ta ще мое
мугкання мелодій.
Аби ж йому почути
з висоти,
що він не помилився:
по погоді
я ношу двох
ще пробую нести!

Петро САВЧЕНКО

Культура потребує допомоги

телевізійних фільмів, телевізійних серіалів і фільмів-дебютів.

● Зміни торкаються і бюджету Українського інституту книги. Автори закону передбачили видатки на придбання книжок, зокрема електронних видань, для поповнення бібліотечних фондів публічних бібліотек. Крім того, Інститут книги може підтримувати грантами переклад іноземної літератури українською, організацію книжкових виставок, ярмарків і фестивалів.

● Новий закон скасовує вимоги про номери ліцензій і дозволів у радіорекламі. Тепер у кінці рекламних роликів не буде скоромовок із номерами свідоцтв. На час карантину мовники можуть не виконувати програму концепцію. Призупиняються конкурси Національної ради з питань телебачення та радіомовлення. Так само на час карантину відсточуються звітність не лише мовників, а й провайдерів.

● З редакції закону, підготовленої до другого читання, зникли пропоновані раніше знижки на оренду для закладів культури. Голова комітету з питань гуманітарної політики та інформації Микита Потураєв назавв це рішення компромісом: «Була дуже запекла дискусія. В принципі, комітет за те, щоб звільнити від орендної плати, створити можливості креативним індустріям пережити цей складний час. Але є інша точка зору – ми не можемо розоряти орендодавців. Тому ми пішли на компроміс».

● Автори закону кажуть, що він допоможе галузі пережити кризу й відновитися після карантину. Адже, попри пандемію, культура залишається в пріоритеті.

Центр громадського моніторингу та контролю

Із редакційної пошти

А ЗАВОД ШУМИТЬ...

Я живу поруч із Білоцерківським хлібокомбінатом.

Якраз навпроти. Цього літа (раніше такого не було) він почав дуже сильно шуміти. Підходили до керівництва заводу – нас допустили до застуника начебто директора, він, на жаль, не представився. Той сказав, що через високу температуру

вони відчиняють вікна в цеху, і тому чути шум. Запевняв, що допустимі норми звуку не перевищує. Але, по-перше, його чути навіть за металопластиковими вікнами вищого класу, по-друге, шум триває постійно, майже 24/7, припиняється лише на декілька годин, коли в них перерва, по-третє, ніяких документів про рівень шуму застуник не надав.

А ще почав розповідати,

що в нього біля дому шумлять діти, і завод також повинен шуміти, з цим нічого не відєш. Як на мене, це дуже дивна логічна послідовність. Яким чином діти стосуються нас та заводу?..

Втім, ми з ним намагалися знайти рішення проблеми. Правда, він сказав, що зробити нічого не може, бо нема грошей. Чудово! Ми платимо такі гроші за хліб, а завод бідує? Нарешті посадовець запропонував поставити якийсь щит біля вікна, щоб глушити звук. Щит із їхнього боку. Телефонував якомусь «Петровичу» – я не знаю, хто це і чи працює взагалі на заводі. Виявилось, що вони вже два тижні (!) планують перетягнути туди ЗІЛ (вантажну машину), щоб глушити

звук. Звісно, добре, що вони це планують, та коли буде ж зроблено? (До речі, зацікавив такий варіант шумоізоляції.) Заступник зрештою сказав, що машину піджене.

На жаль, попри обіцянки, останнім часом звук став ще голоснішим. Я писала до міської ради, до держпродспоживслужби – казали, що там є прилади для вимірювання шуму. Але мені ніхто не відповідає. Також дзвонила в «Київхліб» і залишала там скаргу. Обіцяли, що будуть перевіряти, але досі нічого не змінилося. Тобто всі мовчать.

У розмові з нами застуник навіть намагався сказати, що, мовляв, якщо шум заважає тільки нам (одній сім'ї), то що він може зробити? Вибачте, але хіба ми не громадяни України з такими ж, як у всіх, правами?..

Марина Сорокун

P.S. Поки верстався номер, авторка отримала лист від відділу охорони навколошного природного середовища департаменту ЖКГ, в якому просили надати адресу її будинку, щоби провести заміри.

Крім того, на заводі говорили, що так голосно вони працюють при високій температурі – літо, спека. Але навіть коли пройшов дощ і стало прохолодно, із самісінського ранку на вулиці знову шумно. Отже, немає гарантії, що вони взагалі це припинять, зауважує в листі Марина Сорокун.

Житло для військових – питання з розряду безпеки країни

Кабінет Міністрів України на своєму засіданні 1 липня ухвалив рішення про виділення коштів на придбання житла для українських військових та їхніх родин.

Як зазначив Прем'єр-міністр Денис Шмигаль, допомогу від держави отримають військові, які брали участь у відсічі збройної агресії на Донбасі та отримали поранення. За словами очільника Уряду, рішення передбачає виділення 305 млн гривень, які підуть на те, аби забезпечити квартирами та будинками майже 300 військових та їхніх родин.

«Це дуже важливо, аби наші хлопці та дівчата на передовій бачили та розуміли, що держава тут, на мирній землі, підставляє плече і допомагає їм та їхнім родинам. І тому наше рішення сьогодні – не тільки про соціальні зобов'язання, воно також про національну безпеку нашої країни», – заявив Денис Шмигаль.

Під час засідання було ухвалене розпорядження про розподіл субвенції на виплату грошової компенсації на придбання житла для осіб з інвалідністю I-II групи, які настала внаслідок поранення, контузії, каліцтва або захворювань, одержаних під час безпосередньої участі в антитерористичній операції.

До 24-х областей та міста Києва будуть спрямовані кошти у загальному обсязі понад

305 145,3 млн гривень. Це дозволить виплатити компенсацію за житло 262 осіб з інвалідністю I-II групи та членам сімей загиблих, які захищали незалежні

Колись давно моя бабця Сянька, коли їхала до Вільнюса, до тьоті Іри на День народження і закупи дефіцитів, а нас із Питровною лишала на діда, казала:

— Михалку, гляди! Щоб було на обід рідкі! Бо, як прийду і застану дітей з язвою, то цюрлика відріжу!

— А що я ім рідкого зварити маю? — питав дідо.

— Як то що? — брала бабця руки в боки. — Ти що, борщу малим не звариш?

— Зварю, — запевняв її дідо. — Он якраз і півень-переліток криває на лапу.

— А заріжеш півня, — казала бабця, — я тобі точно цюрлика відпанахаю. Будеш по бабах порожняком кривати.

І, підхопивши клумаки з гостинцями для тьоті Іри, йшла з хати.

— От халепа! — казав дідо. — I що його робити?

— Варити борщ! — облизувались ми з Питровною. — Рідкі корисне для здоров'я.

Взагалі-то дід Михалко був щиро переконаний, що, коли в хаті є хліб, сало, дрібка солі та зелені часник і цибулька, то з рідкого найкраще для здоров'я — то самогонка. В чому з ним дуже солідарний був дід Фанасько, який приходив, щойно за бабцею зачинались двері автобуса.

Але ми з Питровною теж були не ликом шиті, і, поки діди випивали за тимчасове звільнення діда Михалка від диктатури матріархату, ретельно годували курей, яких бабця називала «чорна сотня», хлібом і вчорашишою гречаною кашею.

— От хитре! — казав дідо, коли не знаходив хліба під рушником на кухні, щоб закусити четверту чарку, а ми з Питровною ретельно мили від каши кастрою пучками кропиви в гарячій воді.

— Ти тіки тако не роби, як я вмру, — говорив дідо. — Бо на похороні люди мають по чотири випити. Щоб душа не повіялась під штири вітри, а в небо потупцяла, як положено їй.

— Не буду, — члено обіцяла я.

— Я не дам! — казала Питровна. — Але ви, діду, перед тим, як вмерти, борщ зварить нам, добре?

— Баба зварить, — відмахувався дідо.

— Бабця так не вміє, — заперечувала я. — В ній борщ рідкий, без квасольки і сметани мало.

— I без м'яса, — підтакувала мені Питровна.

— Гі! — посміхався дідо. — Чуєш, Фанаську? Навіть діти кажуть, що Мазури на борщи не знаються.

— То чого брав Мазурку? — пихтів люлькою дід Фанасько. — Тра було на волинячі женитись.

— Мусів, — зітхав дідо. — Щоб тобі не дісталась. Файна була і робітна. Ти б йї життя пересправ.

— Ага, куме! То був би я її пересправ, а так вона тобі. Я тепер сама козацьку, а ти з дітьми возишся. I баба твоя борщу не годна зварити.

— Зате я годен! — відказував дідо.

— Козацького! Козацького хочемо! — стрибали ми з Питровною дідові на шию.

— Буде! Буде вам козацький борщ!

Дід Михалко гойдав нас на плечах і гладив по головах своїми величезними ковальськими долонями:

— До борщу нам треба що?

— Бурячки, морквичку, квасольку, капусточку, перчика такого і гострого, — перелічувала Питровна складники.

— Цибульку, часничок, картопельку, петрушку, помідорчика, — додавала я. — A ще на засмажку — козацький соус.

— То чого ви ще тут? — посміхався дідо.

Ми з Питровною бігли на город і приносili дідові все впередішку. Він викручував корбою криничною кілька відер води і заставляв перемивати городину до чистого.

— Bo земля на зубах має скрипіти тілько в москаля. Чerez то, що він ніяк її нахапатись не може, все йому мало.

Поки ми перемивали і чистили городину, дідо замішуав опару на хліб і пампушки. Я не раз бачила, як він це робить, але завжди воно мені здавалось якимсь таїнством, священнодійством, чимось величним і незображенним. Біле борошно сіялось із сита на чорну дідову долоню. Пошрамовану, порубцовану, з мозолями і артритом у пальцях. А потім дідо одною рукою вимішував опару, а другою вливав молоко. I воно теж біле текло струмками по зморшках. А тоді лилася олія. Золота, тягуча. Така, наче сонце з пляшки у тісто переливається. I мені все здавалось, що ось зараз дідо вийде руку з діжі, а вона помолоділа в нього. A як терне рукавом у борошні по обличчі, то і сам молодим стане і гарним. Таким, як на фото у ваньки, де вони з бабою щойно по весіллі.

Дід Михалко накривав діжку з тістом полотняним рушником, сполоскав руки і виходив на ганок подиміти.

— От скажіть мені: що найважливіше і найкорисніше в борщи? — питався у нас.

— Бурячок, — казала Питровна.

— Чорта з два! — пускав дід Михалко кільце диму. — Наїсишся ти тим бурячком, ага!

— Капустка, — стрибала на одній нозі Питровна.

— Капустка — в кендюху пустка, — резюмував дідо.

— В борщи, щоб ви знали, найважливіше — то вітаміни!

— A що таке вітаміни? — питали ми.

— Вітаміни — то те, що оно за курми криває, бачите?

— To ж півень, діду! I він зовсім не криває.

— A ти добре подивись. Бачиш? A якщо отак голову нахилити і подивитися скоса? Криває, ще й крило тягне. I хвіст опустив, бо чує, що не жити йому довго. Бачиш?

— Бачу, — казала я. — Криває на обидві лапи.

— От, — задоволено посміхався дідо. — Півень, діти, — то найперші вітаміни в борщи! Так що ви палите п'єца, а я півнем займуся.

— Dіду, — схвильовано казала я, — але ж за півня вам бабця цюрлика відріже.

— I будете порожняком по бабах лазити, — додавала Питровна.

— Кахи-кхи! — закашлювався дідо від диму і сміху. — Не відріже. Баба в нас не дурна. Якщо я порожняком по бабах піду, то їй доведеться по хлопах милошиню просити.

— I чого ти вчиш дітсьок? — обурювався дід Фанасько.

— Як то чого вчу? Борщ варити!

Поки ми милувалися вогнем і слухали, як тріскотять запалені поліна, дідо вже приносив баняка з порізаним півнем. Розгортає коцюбою перегорілі головешки і запихав баняка до п'єсу.

— Вітаміни варятся дві години, — казав. — A тим часом...

Все чистилось, різалось, складалось у макітри і миски, окремо на плиті шкварчала сковорідка, на якій смажились молодий часник, цибуля, морква і склянка чорної смородини. Посолені і поперчені. Це була начинка для пампушок. Дідо робив їх маленькими і продовгуватими, викладав на деко, змащував яйцем, давав тістові підіті i, вийнявши з п'єсу баняка з півнем, вигортав звідти жар і ставив пектись разом з ринками з хлібом.

A борщ доробляв на плиті. Виймав з баняка півня, ділив його на «вітаміни» і кістки для Рябка. Викладав м'ясо назад у бульйон, засипав туди квасольку, проварював її, додав картоплю, кришив капусту.

— Kvasolya в борщи вкрай потрібна, — розповідав дідо. — По-перше, смачно, а по-друге, квасоля — то музика борщу. I то є добре.

— A картопля?

— A картопля — то для ситості. Без картоплі борщ — то що? Капустина за капустиною ганяється з бадилою. A з картоплею борщ — то страва.

— A морква, цибуля, часник? — питались ми.

— Morkva на шлунок помічна, а цибуля і часник — то від усіх болючик горла, носа, легенів. Перчик для підшлункової добре і для кісток. A гострий перчик — то, щоб хробаки в пузі не завелись. Капуста від голови, від селезінки і для нирок корисна.

Я стояла коло плити і дерев'яною кописткою помішувала засмажку з цибулі та моркви. Dіdo тер на велику терку буряк, різав солодкий перець і додавав його в засмажку.

— Oй, лишенко! — бідкався він. — A про справжній секретний соус ми забули! Забули про найнеобхідніше!

Cекретна дідова заправка до борщу складалась із сала, перетертого з часником, гострим перцем, кропом, базиліком, помідором і порічками. Він її влияв до готової засмажки з буряками, тримав трішки на вогні, поки покипить, і виливав у баняк. Солив, розмішував, знімав з вогню і відставляв убік.

— Dіdu, а навіщо в борщи порічки?

— Щоб були рум'яні щічки!

А сам тим часом виймав з п'єса пампушки і хліб, а на їхнє місце засовував рогачем баняк із борщем.

— Щоб умлів, — казав майже пошепки.

— Ta поки він умліє, то я з голоду помру, — облизувався дід Фанасько.

— Не встигнеш, куме, — відповідав дідо. — Sходи-но в льюх по сметані.

Bорщ пахотів на всю хату. Dіdo вклав у кожну миску по ложці сметани, притрусив петрушечкою і поставив на стіл полумисок зі ще теплими пампушками.

— Dіdu-u-u!!! — Питровна аж замуркотіла. — От чому більше немає таких, як ви? Щоб вміли такий борщ зварити? Я б вас заміж вийшла!

— A ти ким хочеш бути? — питав він мене дід Фанасько.

— Не знаю, — кажу. — Я вірші в газеті і журнали писати хочу. I книжки.

— A заміж за принца?

— Не вийде. Останній принц на світі — то мій дід Михалко.

— Таки воно в тебе, Михалку, пришелепкувате. Не ображайся — кажу, як.

— Xто зна? — усміхається дідо. — Час покаже. A от візьме i напиші.

— Про що?

— Не знаю. Може, про те, як ми борщ варили.

— Ta й нашо воно?

— Може, я ні на що. A, може, щоб якась добра душа прочитала колись і дізналася, що я на цьому світі ще не останній дідо...

Свято Петра і Павла

12 липня

Які різні шляхи і важкі випробування пройшли ці два такі різні та єдині в Христі Його учні, Його верховні апостоли...

«...Петро ж відповів і сказав: «Коли, Господи, Ti це, то звели, щоб прийшов я до Тебе по воді». I пішов до Ісуса. Ale бачачи велику бурю, злякався, і почав тонути, і сказав: «Рятуй мене, Господи»...

I зараз Ісус протяг руку й склонив його і каже до нього: «Маловірний, чому засунувався?»

A Петро відповів і сказав Йому: «Якби й усі спокусились про Тебе — я не спокушуся ніколи». Промовив до нього Ісус: «По правді кажу тобі, що ночі цієї, перш ніж заспіває півень, — відречешся ти тричі від Мене...»

«Він каже до них: «А ви за кого Мене маєте?» A Симон Петро відповів і сказав: «Ти — Христос, Син Бога Живого!» A Ісус відповів і до нього промовив: «Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі це виявили, але Мій Небесний Отець. I кажу Я тобі, що ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, і силами адово не переможуть її. I клучі тобі дам від Царства Небесного...»

Oгонь зброярських майстерень приносив Да-маскові, місту в Сирії, світову славу. I вона загасла. Ale слава духовного полум'я, що нам засвітилась, непогасна ввік. Ц